

MAJAKAS TÄHTEDE ALL

CYNTHIA ELLINGSEN

Originaali tiitel:
Cynthia Ellingsen
The Lighthouse Keeper
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, tegevuskohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mistahes sarnasus tegelike elus või surnud isikutega või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Michael Rehder

Text copyright © 2017 by Cynthia Ellingsen. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E09368519
ISBN 978-9949-82-483-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Pühendatud Hudsonile, minu elu valgusele.

Esimene peatükk

Starlight Cove'i majakas täitis kogu teleriekraani, selle punane uks oli Michigani järve öösinise taustaga eredas kontrastis. Õhtuste uudiste tuttav tunnusmuusika kõlas minu elutuppa kogunenud sõprade ergutuskisa taustaks, siis kandis teadustaja ette lühikese tutvustava teksti aardejahtimise kohta ning saade lülitus reklaamile.

Ma hingasin raskelt välja. Väidetavalt oli minu vanemate osa saates väike – ainult kaks lühiintervjuud –, aga minu pere puhul ei teadnud kunagi, mida oodata.

Mu parim sõbranna Libby laksas mulle vastu jalga. „Starlight Cove oli esimeses kaadris!“ kiljatas ta. „Sinu vanemad on kogu selle saate staarid!“

Vedasin endale tikitud diivanipadja sülle. „Palun ära räägi nii,“ pobisesin. „See saade on kuulsatest kadunud aaretest. *Mitte* minu vanematest.“

Ja taevas olgu selle eest tänatud.

Raske oli uskuda, et ehkki ma olin juba kolmekümne kahe aastane, suutsid nad mulle ikkagi piinlikkust valmistada. Mõnesid inimesi kasvatavad advokaadid või pankurid. Minu vanemad on spetsialiseerunud ajaloolistele laevavrakkidele. Või kui täpsemalt väljenduda: nad on aardekütid.

Tavaliselt vältisin ma rääkimist nende vastutustundetust elustiilist täiesti, aga Libby on mind tundnud lapsepõlvest saati, nii et

tema eest pole ma seda kunagi varjanud. Nüüd, kui mu vanemad on riigitelevisioonis, läheb selle varjamine raskeks.

„Kas on juba liiga hilja oma toas oodata, kuni see läbi saab?“ Sirutasin käe oma Pinot Grigio klaasi poole. See seisis higistades hõbedast klaasialusel.

Libby itsitas. „Aga sa pead siin olema. See on Toddil esimene kord sinu vanematega kohtuda.“

Läksin näost punaseks. Me olime Toddiga juba üle aasta koos olnud. Üsna suure tõenäosusega oli tema See Õige, aga iga kord, kui ta minu vanematega kohtumise jutuks võttis, vahetasin ma teemat. Nemad ei mõistaks Toddi viigitud khakipükse, tärgetatud triiksärke ja huvi aktsiaturu vastu, ning temal oleks kindlasti öelda midagi teravat selle kohta, kuidas mind kasvatati. Kuni need kaks maailma ei olnud sunnitud ristuma, oli palju ohutum need eraldi hoida.

Todd tabas mu pilgu ja kergitas oma viskiklaasi. Kergitasin oma klaasi vastu, lootes, et ta ei pane tähele, kuidas mu käsi ärevusest väriseb.

Mu pilk libises üle minu korteri. Külaliste võõrustamine on minu lõbusate koduste tegevuste nimekirjas viimasel kohal – remondi- ja saadete sarivaatamine on rohkem minu maitse järele –, aga Libby oli kõik ühissöömingu ja telerivaatamise õhtule kutsunud enne, kui ma teda takistada jõudsin. Et see vähegi talutavam oleks, olin ma saatnud välja sõnumi kaasatoodavate toitude nimekirjaga, et meil oleks laual vähemalt korralik eine, mitte neliteist eri varianti spinati-artišokidipist.

Uudistesaaate muusika hakkas uuesti mängima ja Libby hõikas: „Läheb lahti!“

Todd ja Libby kihlatu Jack tulid meie juurde diivanile. Todd võttis mu käe pihku. Tema oma oli viskis olnud jääst jahe ning ma tõmbasin oma käe ära, tundes piinlikkust, et see oli soe ja higine.

Ta lükkas salgu heledaid juukseid mu kõrva taha. „On kõik korras?“

Saatsin talle pinges naeratuse. „Küsi uuesti, kui see kõik läbi on.“

Kas oli juba liiga hilja salaja korgid välja keerata ja teeselda, et ma olin elektriarve maksmata jätnud? Tõenäoliselt küll. Pealegi ei usuks keegi, et ma võiksin olla nii vastutustundetu.

„Seal ta ongi!“ kisas Libby, kui mu isa ekraanile ilmus. Alumises paremas nurgas oli tekst PROF WARD CONNERS, AARDEKÜTT. „Ma tunnen teda!“

„Ta näeb tõesti hea välja,“ tunnistasin. „Sean Connery, hoia alt.“

Mu isa nägi välja väarikas nagu alati, lühikeste valgete juuste ja põetud habemega. Ta istus mu vanemate hiiglasliku raamatukogu taustal mahagonpruunis tugitoolis, kandes halli pulloveri peal kaptenijakki.

Saatejuht Greg Norton alustas: „Kindlasti tahavad kõik Ameerika vaatajad teada: kuidas aardekütiks üldse saadakse?“

Kaamera lülitus lähivõttele mu isa näost ja ta naeratas oma tuttavat sarmikat naeratust. „Ma sain kümnendaks sünnipäevaks metallidetektori. Õues oli paar kaotatud münti, ma otsisin need üles ja sestpeale olingi kadunud hing.“

See lugu polnud mõistagi tõsi, aga sel polnud ka tähtsust. Mu isa oskab esmaklassiliselt esineda.

Ta seletas edasi, et ta sai kraadi arheoloogias ning töötas seejärel praktikandina mitmel kalalaeval ja seejärel vrakkidele sukeldumistel. Ta meenutas esimest sukeldumist, millel ta koos minu emaga käis, ja maalis luulelise pildi sellest, kuidas see viis San Arabella avastamiseni. Selle unustas ta mainimata, et neil kulus vähemasti aastakümme, enne kui nad üldse midagi leidsid.

„San Arabella oli sajandeid kadunud olnud Hispaania laev,“ sõnas saatejuht. „Selle leiuga kaasnes tohutu tulu. See tegi teist riigi ühe kuulsaima aardeküti.“

Nii mitugi toasolijat saatis mulle vargsi kõrvalpilgu ja ma nihelesin ebamugavust tundes. Mu sõbrad guugeldavad hiljem garanteeritult San Arabella nime, kui nad seda juba sealsamas minu elutoas ei teinud.

„Jah.“ Isal oli enesega rahulolev ilme. „San Arabella oli tõesti kenake saavutus.“

„Teie vanaisa oli samuti laevakapten,“ jätkas saatejuht.

Isa ilme muutus kinniseks. „Oli tõesti. Kui ma nüüd võiksin...“

„Kapten Fitzie Connors oli vastutav väga suure laeva põhjamineku eest,“ sõnas saatejuht. „Suur hulk mehi kaotas oma elu.“

Libby saatis mulle närvilise pilgu. Üldiselt meeldis mu isale jutustada aardejahtimisest ja oma tööst laevakaptenina. Aga veetnud aastaid edutult vanaisa nime puhtaks pesta püüdes, ei rääkinud ta kapten Fitziest kellegagi.

Nagu oligi arvata, muutus isa hääletoon madalaks ja ähvardavaks. „See laev läks põhja tormi tõttu,“ sõnas ta. „See ei olnud kellegi süü.“

„Aga kadunud aare?“ käis saatejuht peale.

Hammustasin huulde. Kui Greg Norteni ei taha oma siiratud juustest ilma jääda, jätab ta selle teema.

Kui mu isa ei vastanud, jätkas saatejuht. „Kui see aare peaks veel kusagil alles olema, üllatab mind, et riigi üks kuulsamaid aardekütte ei ole seda veel leidnud. Olete te seda otsinud?“

„Ma ei arutle sellel teemal,“ urises mu isa. „Ja see intervjuu on lõppenud.“

Võpatasin, kui ta mikrofoni kuuereväärilt maha kiskus ja kaamera vaateväljast minema tormas. Saade lülitus reklaamipausile ja tuba täitis piinlik vaikus.

„Vohh!“ Libby kergitas toostiks klaasi. „Su isa saatis ta pikalt.“

Kõik naersid ja plaksutasid. Libby patsutas mu põlve ja ajas end püsti, et veini juurde valada. Saatsin talle tänuliku pilgu.

„Oli see tõsi?“ pöördus Todd minu poole. „Sinu vanavanaisa kohta?“

„Milline osa?“ küsisin oma briljantkõrvarõngast näperdades.

Minu kergenduseks sekkus kaks tema raamatupidajast kolleegi, et golfimänguks aeg kokku leppida. Taandusin sealt ja läksin söögituppa toiduülejääke pakkima.

Fooliumi ja jämeda markeriga varustatult kirjutasin tänase kuu-päeva märkmepaberitele ja kleepisin need iga toidutaldriku peale, lootes jätta asjaliku, mitte ärritunud mulje.

Intervjueerija oli mu isast jätnud pahura ja tõrksa mulje, mis ei olnud sugugi tõsi. Ma ei osanud sellest midagi arvata; pärast intervjuude filmimist olin ma emale sõnumi saatnud ja ta oli vastanud, et kõik läks kenasti.

Teemamuusika kõlas jälle ja Libby pani saate pausile. „Dawn, reklaam on läbi!“

„Pane mängima,“ hõikasin vastu, „ma vaatan siitsamast.“

Arutasin endamisi, kas peaksin minema hiilima ja vanematele helistama, kui Greg Norteni hääl toas kõmises, müstilise kõlaga muusika taustal mõõdetud ja dramaatilise kõlaga.

„Meid ei üllatanud, et professor Ward Conners lõpetas meie jutuajamise, kui me asusime tema perekonna ajalugu lahkama.“ Panin markeri käest. Saatejuht seisis Starlight Cove'i rannal, naeruväärsed juuksed tuules lehvimas. „Niisiis uurisime me asja omal käel.“

Kõndisin tagasi diivani juurde ja vajusin selle pehmesse nahka. Ekraanil vilkus vanade fotode seeria: Michigani järv mässavas tormis, kaldale jooksnud laevavrakk ja Ameerika lipu ees seisev kõhn kapten.

Mu telefoniekraanile ilmus sissetulev kõne: *Ema*.

„Tere,“ sõnasin vaikselt häälel. „Mida see kõik tähendab?“

„Dawn, me ei tea.“ Ema häälest oli kuulda, et ta on paanikas. „Nad ütlesid meile, et juttu tuleb kadunud aaretest. Me eeldasime, et sellega mõeldakse San Arabellat.“

Veri mu soontes tardus. „Kas ei mõelda siis?“

„Vist mitte, kallis. Mulle tundub, et nad tahavad paljastada loo sinu vanavanaisa ja Wandereri legendi kohta.“

„Ema, ma...“

Taustal oli kuulda minu isa vihast röökimist, millele järgnes millegi põrandale mürtsatamise heli. Võimalik, et tegu oli teleriga.

„Kallike, ma pean minema,“ sõnas ema ja katkestas kõne.

Vahtisin uskumatul ilmel telefoni.

Nimelt seda ma olingi kartnud. See oli põhjus, miks ma ei tahtnud vaadata seda saadet koos toatäie inimestega.

„Mis lahti on?“ sosistas Libby.

Tõusin pead raputades püsti. Läksin magamistuppa ja panin ukse kinni.

Elutoast kõlas häälepomin, teler lülitati välja ja rahvas korjas hüvasti jättes oma asjad kokku. Keegi koputas mu uksele – tõenäoliselt Todd –, aga ma olin liiga endast väljas, et talle vastata. Selle asemel lukustasin end vannituppa ja keerasin dušivee nii kuumaks, kui suutsin välja kannatada.

Pool tundi hiljem tulin auru- ja virsikulõhnalise šampooni pilves uuesti välja. Mäsisin juuksed valgesse rätikusse, tõmbasin selga siidist hommikumantli ja tatsasin magamistuppa. Seal jäin ma kuulatama.

Vaikus.

Riskisin ukse paokile lükata. Elutuba oli laitmatult puhas, nagu ei oleks seal üldse kedagi käinudki. Kapile oli jäetud paberileht, tõenäoliselt sõnum Libbylt. Midagi stiilis *Anna andeks, et ma sundisin sind kõiki siia kutsuma, et nad pealt näeksid, kuidas su peret riigi-televisioonis alandatakse*.

Köögis panin kannu tulele ja võtsin telefoni, et emale helistada. Lauatelefon andis kinnist tooni, nagu oleks keegi toru hargilt maha jätnud.

Kujutlesin oma vanemate mõnusat maalähedast kööki Põhja-Michiganis. Nende maja oli täis antiikesemeid ja aardeid reisidelt üle kogu maailma. Ma ei olnud seal ammu käinud, aga soovisin praegu, et saaksin koos emaga selles köögis istuda, varbad laua all olevasse erepunasesse Pärsia vaipa kaevunud, rüübates kohvi käsitöökruusidest, mis talle nii väga meeldisid.

Selle asemel ladusin taldriku kookoseküpsiseid täis ja valasin oma teesse piima. Need elutoas lauale pannud, hingasin sügavalt välja.

„Hea küll.“ Panin salvestuse tööle. „Vaatame, kui hull see siis on.“

See oli veel hullem, kui ma oleksin suutnud ette kujutada.